

Arrest

nr. 88 116 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 15 april 2011 het Rijk binnen en diende op 18 april 2011 een asielaanvraag in. Op 10 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Shakardara in Swat (provincie Khyber Pakhtunkhwa). De Dienst Voogdij verklaarde u op 5 juli 2011 meerderjarig. Uw oudere broer, A., zou sinds 2007 betrokken zijn bij de taliban. Omdat uw broer verdacht werd van banden te hebben met de taliban, zou u ook geviseerd worden door de

Pakistaanse overheid. U zou een maand voor de ramadan in 2009 naar Karachi zijn gegaan. U zou vier maanden in Karachi verbleven hebben. U zou Pakistan verlaten hebben aan het eind van 2009. U zou over land naar Griekenland hebben gereisd. Toen u in Griekenland was zou u telefonisch vernomen hebben van uw moeder dat uw vader samen met uw jongere broers gearresteerd werd in de elfde maand van 2009 door het Pakistaanse leger. Uw vader zou na een week zijn vrijgelaten omdat hij oud en ziek was. Uw jongere broers zouden twee tot drie dagen nadien vrijgelaten zijn. Lokale mensen van het dorp zouden uw woning in december 2009 vernield hebben met hamers. Na anderhalf jaar in Griekenland te hebben verbleven, zou u naar Italië zijn gereisd. Vervolgens zou u een trein genomen hebben naar Frankrijk. U zou drie dagen verbleven hebben in Frankrijk. U zou met de trein naar België zijn gekomen. U vroeg asiel aan in België op 18 april 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een origineel schoolcertificaat, fotokopies van de identiteitskaart van uw vader en oom, een originele verklaring van uw vader, een originele verklaring van uw oom, een internetartikel en vier originele foto's betreffende uw woning.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op datum van 5 juli 2011 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden. U legde een origineel schoolcertificaat voor waarop staat dat u zou geboren zijn op 1 augustus 1994. Het CGVS merkt op dat er met dit document werd geknoeid. De datum van het verlaten van de school werd gecorrigeerd van vermoedelijk 2009 naar 2004, alsook in welke klas u studeerde van vermoedelijk de zevende klas naar de derde klas (zie document 1, groene map). U werd hiermee geconfronteerd door het CGVS. U verklaarde dat de leerkracht die het documenten opstelde zich had vergist en het daarom heeft veranderd (zie gehoorverslag CGVS p.18). Dit kan echter niet overtuigen aangezien de correcties niet werden vergezeld door een tegenhandtekening van de leerkracht, noch van anderen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het schoolcertificaat.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af met de verklaring van uw vader en oom die u hebt voorgelegd (zie document 4 en 5, groene map). Zo gaf u aan dat u de tweede oudste zoon bent en dat u nog twee jongere broers hebt (zie gehoorverslag CGVS p.4 en p.5). De verklaring van uw vader stelt echter dat u zijn jongste zoon bent (zie document 4, groene map). Volgens u werd uw woning met hamers en met behulp van de lokale bevolking vernield (zie gehoorverslag CGVS p.11). Uw vader stelt echter dat de woning werd opgeblazen door het Pakistaanse leger (zie document 4, groene map). Uw oom verklaart eveneens dat uw woning werd opgeblazen en dat de eigendom werd opgeëist door de overheid (zie document 5, groene map). Uw vader en oom gaven aan dat uw broer Atif beschuldigd werd van terroristische activiteiten en dat hij gezocht wordt (zie document 4 en 5, groene map). U legde echter geen enkel document voor waarin uw broer zou beschuldigd worden, evenmin legde u een lijst voor waarin uw broer zijn naam zou voorkomen. Het is ook opmerkelijk dat uw vader aangeeft dat hijzelf werd gearresteerd maar nergens aangeeft dat ook uw jongere broers samen met hem werden gearresteerd zoals u aangaf (zie gehoorverslag CGVS p.13 en p.17). Dit element samen met bovenstaande vaststelling dat uw vader verklaarde dat u zijn jongste zoon bent doet vermoeden dat de opgegeven familiesamenstelling zoals u die aangaf niet waarachtig is (zie gehoorverslag CGVS p.4 en p.5). U legde ook geen document neer van uw familiesamenstelling zoals bijvoorbeeld een domiciliecertificaat, foto's van uw familie of dergelijke. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen reeds danig de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan het beweerde feit dat uw broer lid was van de taliban en dit omwille van volgende redenen. Zo bleef u in eerste instantie vaag over de activiteiten van uw broer bij de taliban. U gaf aan dat wat de taliban deed, uw broer dat ook deed (zie gehoorverslag CGVS p.14). Toen u gevraagd werd naar concrete voorbeelden kon u enkel stellen dat hij ook met wapens vuurde zoals de taliban en huizen vernielde (zie gehoorverslag CGVS p.14). Hij zou dit in je eigen dorp gedaan hebben en in andere gebieden. U kon echter enkel Bandai aangeven als ander gebied

(zie gehoorverslag CGVS p.14). Uw broer zou contact hebben met andere talibs uit het dorp maar u kon geen namen aangeven (zie gehoorverslag CGVS p.17). Dit is merkwaardig aangezien u samen met de talibs uit uw dorp mee trainde (lopen), uw broer u betrok bij de taliban, u de talibs uit uw dorp bediende en u de talibs de weg wees (zie gehoorverslag CGVS p.13). U kon ook geen uitleg geven over de training die uw broer zou hebben ontvangen behalve dat ze toonden hoe hij een wapen moest hanteren (zie gehoorverslag CGVS p.17). U kon enkel stellen dat uw broer bij de taliban ging omdat hij van hen hield en vond dat ze gelijk hadden (zie gehoorverslag CGVS p.17). Noch kon u aangeven wat uw broer zijn mening was over Pakistan en de overheid en wat de jihad is (zie gehoorverslag CGVS p.17 en p.18). Het is opmerkelijk dat u hier niet meer kan over vertellen aangezien u een goede band had met uw broer en hem soms vergezelde bij de talibs (zie gehoorverslag CGVS p.13). U gaf aan dat uw broer een maand voor u vertrok naar Karachi nog naar huis zou zijn gekomen en dat dit de laatste keer was dat u hem zag (zie gehoorverslag CGVS p.15). U gaf aan dat u een maand voor de ramadan in 2009 naar Karachi ging. De ramadan vond plaats van ongeveer 22 augustus tot 20 september 2009 (zie document 2, blauwe map). U zag uw broer dus voor het laatst in juni 2009. Het is bevreemdend dat uw broer zou teruggekeerd zijn naar huis in deze periode aangezien de Pakistaanse overheid toen bezig was met een tweede offensief in de regio (zie document 3, blauwe map). Des te meer is dit merkwaardig aangezien uw vader verklaarde dat uw broer zou beschuldigd zijn van terroristische activiteiten in de regio en gezocht werd door zowel het leger als de politie (zie document 4, groene map). Er kan geen geloof worden gehecht aan het beweerde feit dat uw broer actief was voor de taliban.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan het lidmaatschap van uw broer bij de taliban, kan er ook geen geloof worden gehecht dat u omwille van zijn profiel moest vluchten uit uw dorp. U verklaarde immers zelf dat u naar Karachi ging om werk te zoeken (zie gehoorverslag CGVS p.16). Er dient ook opgemerkt te worden dat u nooit persoonlijke problemen kende met de Pakistaanse overheid of met het Pakistaanse leger (zie gehoorverslag CGVS p.17). U zou ook nooit gearresteerd zijn of voor een rechtbank verschenen zijn (zie gehoorverslag CGVS p.17). Bovendien vond de arrestatie van uw vader en de vernieling van uw woning plaats nadat u Pakistan had verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.11 en p.16). Het is ook opmerkelijk dat uw ouders nog steeds in uw dorp wonen gezien uw vader de lokale bevolking vreest (zie gehoorverslag CGVS p.18). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. U gaf aan dat u vier maanden in Karachi verbleef zonder enige problemen en dat u in Karachi een huis huurde en werk had (zie gehoorverslag CGVS p. 4 en p.16). Het intern vluchtalternatief is dan ook op u van toepassing. U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch voor Subsidiare Bescherming.

Ten slotte moet het CGVS nog vaststellen dat u geen enkel ander document uit Pakistan kan voorleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit of zelfs van uw beweerde reisweg. Uw schoolcertificaat is geen afdoende bewijs van identiteit, bovendien werden er correcties op aangebracht (zie document 1, groene map).

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De vier foto's van uw vernielde woning kunnen niet overtuigen aangezien niet kan nagegaan worden wanneer deze werden genomen, noch dat het wel degelijk uw woning zou betreffen (zie document 2, groene map). De fotokopieën van de identiteitskaarten van uw vader en oom kunnen aanvaard worden maar voegen niets wezenlijks toe aan uw asielrelaas. Het internetartikel heeft geen bronvermelding zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan (zie document 6, groene map). Uw naam of persoonlijke problemen worden er ook niet in aangegeven (zie document 6, groene map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 1.2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (de Vluchtelingenconventie); de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen identiteitsdocumenten voor, noch toont hij aan zijn voorgehouden identiteit onmogelijk genoegzaam te kunnen adstrueren. Derhalve schiet verzoeker op ernstige wijze tekort in zijn medewerkingsplicht en vormt het ontbreken van enig identiteitsbewijs reeds een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en deze van zijn asielselaas.

Daar waar verzoeker beweerdelijk twee fotokopieën van fotokopieën van identiteitskaarten van zijn vader en een familielid voorlegt, wijst de Raad erop dat hij geen geloof hecht aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voor zover verzoeker documenten neerlegt dient hij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluitende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoeker om te voorzien in een vertaling wat hij heeft nagelaten, zodat de identiteit van de personen op wie de identiteitskaarten betrekking hebben, niet kan worden vastgesteld. Evenmin legt verzoeker andere stukken voor ter adstruering van de beweerde familieband. Verzoeker dient overigens niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen. In deze stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekers verklaringen de tweede oudste zoon te zijn en nog drie jongere broers te hebben (gehoor p. 4, verklaring vraag 30) lijnrecht indruisen tegen de neergelegde verklaring van zijn vader die stelde dat verzoeker zijn jongste zoon is. Verzoekers verklaringen over zijn identiteit zijn manifest incoherent en kunnen evenmin op basis van de voorgelegde stukken worden vastgesteld. Verzoeker faalt in zijn medewerkingsplicht.

3.2. Aangaande de vaststelling van verzoekers leeftijd en het voorgelegde schoolcertificaat, voert verzoeker aan dat hij *“een analfabeet is die de muren van een class nooit gezien heeft. Aangezien verzoeker analfabeet is, kan hij zeker en vast niet lezen.”* Verzoeker stelde eveneens dat hij niet kan lezen (gehoor p. 11). Verzoeker is incoherent in zijn argumentatie. Immers indien verzoeker volhoudt dat hij nooit een klaslokaal heeft gezien en dus geen school heeft gelopen, kan hij geen schoolattest bezitten. Verzoeker stelt aldus in het verzoekschrift dat het schoolcertificaat vervalst is, minstens geen betrekking kan hebben op verzoeker die volgens het verzoekschrift volledig ongeschoold is en volgens zijn eigen bewoordingen niet kan lezen. Verzoeker kan dus niet tezelfdertijd beweren dat *“zijn schoolcertificaat, alwaar zijn leeftijd wordt bewezen”* wegens materiële vergissing werd aangepast door de leerkracht die het certificaat opgesteld heeft. Uit dergelijk verweer kan nogmaals blijken dat er sprake is van een poging de Belgische autoriteiten te misleiden omtrent meerdere aspecten van verzoekers identiteit.

3.3. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker is overigens niet ernstig waar hij meent dat de informatie omtrent zijn familiesamenstelling geen verband houdt met zijn gegronde vrees om zijn land te verlaten, daar hij zijn integrale asielrelaas steunt op de betrokkenheid van zijn broer en familie bij de activiteiten van de Taliban. Daar waar verzoeker stelt dat hij ten tijde van de vernieling van hun woning niet meer in Pakistan was en hij de informatie van iemand vernomen heeft zoals hij dat weergegeven heeft, verklaart dit nog altijd niet waarom de versies dermate uit elkaar lopen dat er enerzijds sprake is van een vernieling met hamers door de lokale bevolking en anderzijds het opblazen van de woning door het Pakistaanse leger. Immers het is essentieel de auteurs van de ingeroepen vervolging te identificeren.

3.4. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind. Indien verzoeker meent na zijn verblijf van anderhalf jaar in Griekenland zonder asiel aan te vragen (gehoor p. 9) toch nog asiel te moeten aanvragen, kan verwacht worden dat hij dit naar behoren kan toelichten en documenteren, wat niet het geval is.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing zich beperkt tot een stereotiepe overweging van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het volatiele karakter van het gewapende conflict in het noordwesten van Pakistan en de algemene onveilige situatie voor burgers ervan, kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker in zijn thuisland het reële risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b en c van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij immers aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk van het noordwesten van Pakistan afkomstig is. Zijn ruime kennis van zijn regio wordt niet in vraag gesteld. Meer nog, de bestreden beslissing betwist niet dat de veiligheidssituatie in het noordwesten van Pakistan nog steeds problematisch is, er steeds zware aanslagen worden gepleegd en het gewapende conflict nog steeds aan de gang is.

4.1.1. Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b, net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.1.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, is vooreerst niet aangetoond dat verzoeker wel degelijk afkomstig is uit de Swat-vallei gezien verzoeker nalaat ook maar enig identiteitsbewijs te verschaffen, waardoor zijn identiteit niet vaststaat. Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat hij afkomstig is uit Shakardara, wat gelegen is in het Kohat District.

Verzoeker dient in deze elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing* "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie") blijkt dat in Khyber-Pakhtunkhwa de veiligheid van de burgerbevolking op ingrijpende wijze ondermijnd is, maar dat het geweld in de regio echter is afgenomen en evenzeer dat het leger de Swat-vallei al sinds de operaties van 2009 onder controle heeft en dat de veiligheidssituatie dermate is verbeterd dat het leger in november 2010 een divisie uit het gebied wegtrok.

Gezien verzoekers problemen met de Taliban noch met de Pakistaanse overheid aannemelijk zijn, en in zoverre verzoeker inderdaad woonde in een regio waar de Taliban heerst, wat niet is aangetoond, beschikt hij over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet om het geweld in zijn regio van herkomst te ontvluchten. Verzoeker woonde verder vier maanden in Karachi (gehoor p. 16). Bovendien had verzoeker ook de middelen om naar Europa te komen, zodat hij alleszins in de mogelijkheid was om zich ook buiten zijn voormalige woonomgeving te hervestigen.

Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan die de objectieve informatie weerleggen en toont aldus niet aan dat hij niet over een intern vluchtalternatief beschikt, laat staan dat er in Pakistan sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker vraagt in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.3. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK